

SOŽITJE

Ljubezen nas postavlja na prvo mesto, ko se sprejmemo v svoji notranjosti, in nam nudi vse, kar potrebujemo, za uresničitev vseh svojih želja. Ko čakamo da drugi kaj naredijo namesto nas, bomo vedno znova razočarani, kajti blagor je, ko sami poskrbimo zase in za svoje potrebe in sami v sebi, najdemo notranji mir. Notranji mir nas vodi po poti samozavesti in nam zapira vrata notranjega napuha, ki nas oddaljuje od Boga in nam nudi razkošje usmeritev po poti ljubezni, ki jo zaznamo v sebi kot sprejemanje vsega kar nas obkroža in nam daje zavest enosti z vsem, kar se nam postavi na pot, saj le tako lahko sprejmemo vse situacije v življenju kot nekaj nujnega, s čimer rastemo in se razvijamo v svoji notranji podobi. Notranja podoba se razlikuje od zunanje, če uresničitev svojih potreb, ne jemljemo kot nujno potrebno, ki nas ozavešča o naši notranji moči in premagovanju vsakodnevnih ovir.

Ko skrbimo le zase, se sicer blaginja razvoja odmika, a nam kaže pot, kjer se gibljejo tisti, ki zavračajo notranjo blaginjo in nas sčasoma postavlja na pot razdajanja najnujnejšega in nas spreminja v notranji zavezi višjim vrednotam, ki nas postavljajo na pot razuma v teh težkih časih samorazvoja. Predstavljajmo si da vsak skrbi le zase, kdo bo postavil meje pomoči ubogim in revnim. Se ne znajdejo v senci razuma sebičnosti tistih, ki ne uvidijo njihove potrebe po sodelovanju z vsemi ostalimi, ki jim pridejo na pot. Postavimo se v vrsto, ko je treba pomagati in tako premagajmo notranji strah pred zavrnitvijo v vsakdanjem življenju, ki se potem lažje razvija

v željeno smer. Ko se potrudimo v teh časih najti pot do notranjega zadovoljstva, se nujno obrnimo tudi na samospoštovanje in vse ostale vrline sprejemanja samega sebe kot delček narave, ki je nujno potreben za preživetje celotne vrste celotne populacije, ki nekatera živi na robu obupa in neznosnih razmer. Ko bo v nas dosti človečnosti in sprejemanja pomoči v nujnih primerih in dajanja ko si to želimo iz srca, takrat je pot razvoja človeštva, na pravi poti in stremi k uresničenju našega poslanstva, živeti v sožitju z vsemi, ki nas obkrožajo in jim razdati tisti trenutek sreče, ki je za njih nujno potreben, da se ozavestijo o svoji potrebnosti živeti med nami, saj ko ne gledamo na vse kot celoto, se nam odmika blaginja samorazvoja v luči ljubezni in samospoštovanja.

Vsaka priložnost pomagati komu v nesreči, je vrlina, ki nam nudi oporo v naših težkih dnevih, ki nas ozavešča ravno tako o potrebnosti našega bivanja in deljenja vsega česar si želimo deliti z drugimi, tudi lepe trenutke in trenutke sreče, ko bi najraje objeli ves svet in se mu zahvalili da obstaja, da obstajamo mi v tako prelepem in čudovitem svetu, ko si ustvarimo tako podobo sveta v svoji samopodobi. Prepustimo se svojim notranjim občutkom lepote vsega živega in se znajdemo na poti, ki nas oddaljuje od stare podobe in nam vliva moči za preživetje vsega kar odмира in se bori za zadnjo kapljico naše pozornosti in nam predstavlja luč Božje podobe v vsakem živem bitju, ki se trudi samo preživeti v svojih težkih okoliščinah in nas le postavlja na pravo pot razuma. Sreča je v ustvarjanju in spremembah, ki nas bogatijo in nam odpirajo naša čustva notranjega sprejemanja in nam dajejo vrednote, ki nas bogatijo na poti preizkušenj naše človečnosti.

Ko izkazujemo čustva do drugih, se naša notranja samopodoba bogati iz dneva v dan in nam da zaupanje v notranje vrednote, ki nas popeljejo pravemu razvoju nas samih, po poti hrepenenja po vsem lepem kar nas še čaka v svoji prihodnosti, ki jo poustvarjamo na svojem nivoju naših želja in ciljev, saj kjer je pot poguma notranjim spremembam našega samorazvoja v korist vseh ostalih, nas to bogati in nam daje notranjo moč sprejemanja pravih odločitev, ko smo postavljeni pred zid nerazumevanja vseh drugih ki nas obkrožajo v svoji nesamozavesti in odmiku od pravih vrednot, ki so zaželjene v teh dneh spreminjanja sveta, ki je nujno, če hočemo ohraniti človeško vrsto v taki obliki, da bodo naši otroci še ponosni na nas, ko bodo doumeli širšo sliko samorazvoja vsakega posameznika.

Bog želi da postanemo vredni človeškega zaupanja vase in vse, ki nas obkrožajo, na poti notranjega razuma in sprejemanja sveta kot minljivega, ko ne skrbimo eden za drugega v sožitju medsebojnih odnosov, ki nas bogatijo v naši notranji podobi. Približajmo se eden drugemu in ne zapostavljajmo tistih, ki jih je strah pokazati svojo ranljivost na poti trdega kapitalizma, ki nas oddaljuje od naših čustev in notranjih zaznav nesprejemanja vsega, kar odpira pot razvoja naših čustev in notranjega miru, ki nas bogati na poti ko se bližamo eden drugemu.

A notranji mir v svoji podobi je težko najti, če se ne obračamo eden k drugemu in bogatimo le svoj račun, ne pa blaginje medsebojnih odnosov, ki zmrzujejo ker tekmujemo predvsem na materialnih področjih, na čustvenih pa zaviramo sami sebe in se oddaljujejo eden od drugega predvsem zato, ker ne znamo pokazati svoje človečnosti, ko je to nujno potrebno in zaželeno.

Narava nam nudi sožitje in je vzor skupnega razvoja vseh živih bitij, ki nam pomagajo preživeti vsako težko situacijo, kajti ko izgubimo zaupanje svojih bližnjih, se odpremo naravi in v naravi najdemo pot, da se vrnemo na pot reševanja vsakdanjih težav z večjo vnemo, kajti če živali sodelujejo, ki so na nižji stopnji zavesti samorazvoja, zakaj ne bi mogli mi se upreti skušnjavam, ki nas odmikajo od poti notranje samopodobe, ki nas približa vsemu kar nas obkroža in nas povezuje v celoto, kateri pripadamo, in nam da svoje mesto, ko si ga zaslužimo v ustvarjanju idealnih pogojev za povrnitev starih norm, ki so jih že izkušali naši predniki, ki so skupni razvoj dali na prvo mesto ozaveščanja svoje notranje samopodobe in razvoja človeštva v luči narave, ki nam da blaginjo našega razvoja, ko jo spoštujemo.

Sandi